

heden sker kun Fyldest, naar begge disse Klasser af ubemidlede Patienter stilles lige, saa at i Tilfælde af Konkurrence den først anmeldte Ekspektant foretrækkes for den senere anmeldte uden Hensyn til, hvilken Klasse han hører til.

Det Skøn, der maa øves for at drage Grænsen mod dem, hvis Kaar henvise dem til de dyrere Anstalter, ligger naturlig i de samme Myndigheders Haand, der skønne, om der skal ydes Statsbetaling for Patienten (§ 6, Stk. 2).

Idet *et Mindretal* (Breinholt) henviser til sine udførlige Udtalelser i Betænkningen over Lovforslaget Nr. 33, der ogsaa fuldt ud gælde nærværende Lovforslag, indskrænker det sig her til at udtale, at de af Mindretallet under Nr. 1 og 2 stillede Ændringsforslag maa betragtes som en formel Konsekvens af de til Lovforslaget Nr. 33 af samme stillede Ændringsforslag, og at disse derfor ikke her kræve en nærmere Redegørelse. Anderledes forholder det sig imidlertid overfor det af Mindretallet under Nr. 4 stillede Ændringsforslag, der indeholder en Realitet, nemlig den, at Loven kun gælder for de 5 Aar, i hvilke der er givet en Bevilling til af Statskassen aarlig at anvende et Beløb af 100,000 Kr. som Tilskud til Oprettelsen af de i Lovforslagets § 2 nævnte Anstalter. Mindretallet antager nemlig, at der i dette Femaar maa være indvundet saadanne Erfaringer, at man i Henhold til disses Beskaffenhed bør staa ganske ubunden overfor Spørgsmaalet, om man vil lade Loven ophøre eller vedtage en ny og maaske paa mange Punkter forbedret Lov, en Frihed, som en simpel Revisionsbestemmelse langtfra vil give, da Enighed om at indføre Forandringer i Loven meget vanskeliggøres ved den Omstændighed, at en saadan Enighed, der kræver Opgivelse af visse Standpunkter, ikke vil anses for i samme Grad eftertragtellesværdig, som naar Manglen af den vilde føre til Lovens Bortfalden.

Den Indvending, der har været rejst mod Lovens eventuelle Bortfalden efter en kortere Tids Forløb, gaaende ud paa,

Udvalgenes Betænkninger m. m.

at der derved vilde lægges en stor Hindring i Vejen for Oprettelsen af de omhandlede Anstalter, fordi Forudsætningen for deres Tilblivelse nødvendigvis maatte være den, at de vedblivende kunde nyde de samme Tilskud, som Loven nu hjemler dem, en saadan Indvending tror Mindretallet at have imødegaaet ved Ændringsforslagets Affattelse, idet denne hjemler alle før 1911 oprettede Anstalter Ret til fortsat Tilskud uanset Lovens Bortfalden.

I Henhold til Flertallets foranstaaende Udtalelse kan det ikke tiltræde Ændringerne til dette Lovforslag, men skal ikke nærmere omtale Numrene 1, 2 og 4. Angaaende Ændringsforslag Nr. 3 maa Flertallet tilligemed Breinholt anse Bestemmelserne i § 6 for tilstrækkelige til det Krav, der med Rimelighed kan stilles til Statskassen, for opfyldte, naar det i nævnte Paragraf hedder, at Statsunderstøttelse ydes i Henhold til § 5 saaledes:

„Medlemmer af anerkendte Sygekasser og deres Børn under 15 Aar, Patienter, hvis økonomiske Stilling er en saadan, at de eller deres Forsørgere ifølge § 6 i Lov af 12. April 1892 om anerkendte Sygekasser kunne blive Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, samt endelig Patienter, der ere saaledes stillede, at deres eller deres Forsørgeres økonomiske Forhold i væsentlig Grad vilde forringes, dersom de af egne Midler skulde afholde Udgifterne til Behandling og Ophold paa de i §§ 2 og 4 nævnte Anstalter.“

Flertallet betragter det som en Selvfølge, at de i Ændringsforslaget nævnte Patienter optages, for saa vidt der er Plads, men de Patienter, som ere nævnte i § 5, maa have Fortrinsret.